

**AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK**

**Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:**

**.....
appellant,**

**tegen de uitspraak in zaak nr. 06/49222 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Groningen, van 11 maart 2008 in het geding tussen:**

en

de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 23 juni 2005 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie de aan (hierna: de vreemdeling) verleende verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd ingetrokken. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 11 maart 2008, verzonden op 13 maart 2008, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 8 april 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris van Justitie heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door *mr. R. van der Spoel*, voorzitter, en *mr. D. Roemers* en *mr. C.J.M. Schuyt*, leden, in tegenwoordigheid van *mr. P.A. de Vink*, ambtenaar van Staat.

w.g. *Van der Spoel*
voorzitter

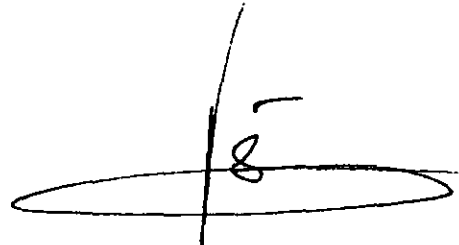
w.g. *De Vink*
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 22 oktober 2008

154-577.

Verzonden: 22 oktober 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a vertical line on the left, a horizontal line at the bottom, and a large, stylized 'V' shape on the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

AFSCHRIFT

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Groningen, vreemdelingenkamer

Zaaknummer: Awb 06/49222

Uitspraak in het geschil tussen:

van Afghaanse nationaliteit,
V-nummer
eiser,
gemachtigde: mr. B.G. Schonebeck, advocaat te Groningen,

en

DE MINISTER VOOR VREEMDELINGENZAKEN EN INTEGRATIE,

(Immigratie- en Naturalisatiedienst),

te 's-Gravenhage,

verweerder,

vertegenwoordigd door mr. J.P. Guerain, ambtenaar ten departemente.

1. Ontstaan en loop van het geding

1.1. Bij besluit van 23 juni 2005 heeft verweerder eisers verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd op grond van artikel 35, eerste lid aanhef en onder a, Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) ingetrokken.

1.2. Bij beroepschrift van 20 juli 2005 heeft eiser tegen het hiervoor genoemde besluit op nader aan te voeren gronden beroep ingesteld.

1.3. Het beroep is behandeld ter openbare zitting van de rechtbank van 25 april 2006.

1.4. Bij uitspraak van 29 juni 2006 is het beroep gegrond verklaard en het bestreden besluit vernietigd.

1.5. Bij beroepschrift van 31 juli 2006 heeft verweerder hoger beroep ingesteld tegen deze uitspraak.

1.6. Bij uitspraak van 4 oktober 2006 heeft de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (ABRS) onder toepassing van artikel 8:54, eerste lid, Algemene wet bestuursrecht (Awb) het hoger beroep gegrond verklaard en de uitspraak van 29 juni 2006 van deze rechtbank vernietigd. Daarbij heeft de ABRS de zaak naar de rechtbank teruggewezen.

1.7. Het beroep is behandeld ter openbare zitting van de rechtbank van 19 november 2007. Eiser is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn gemachtigde.

Zaaknummer: Awb 06/49222

blad 2

2. Rechtsoverwegingen

Beoordeling van het beroep

2.1. Ingevolge artikel 1 (A), onder 2, van het Verdrag van Genève van 1951 betreffende de status van vluchtelingen (VLV) geldt voor de toepassing van dit verdrag als "vluchteling" elke persoon die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen.

2.2. Ingevolge artikel 1 (F) van het VLV zijn de bepalingen van dit verdrag niet van toepassing op een persoon, ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat:

- a. hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten welke zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen;
- b. hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten;
- c. hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties.

2.3. Artikel 35, eerste lid, aanhef en onder a, Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) bepaalt dat de verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 kan worden ingetrokken indien de vreemdeling onjuiste gegevens heeft verstrekt dan wel gegevens heeft achtergehouden terwijl die gegevens tot afwijzing van de aanvraag tot het verlenen of verlengen zouden hebben geleid.

2.4. Volgens C1/5.13.3 van de Vreemdelingen-circulaire 2000 (Vc 2000) is het aan verweerder om aan te tonen dat er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat een vreemdeling onder de criteria van artikel 1 (F) VLV valt. Als er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat de vreemdeling zich aan een in artikel 1 (F) VLV bedoelde handeling heeft schuldig gemaakt dient de betrokkene een en ander gemotiveerd te weerleggen. Teneinde te bepalen of betrokkene individueel verantwoordelijk dient te worden gehouden voor misdrijven, als bedoeld in artikel 1 (F) VLV wordt de "personal en knowing participation test" toegepast. Beoordeeld dient te worden of ten aanzien van betrokkene kan worden aangenomen dat hij weet heeft gehad of had behoren te hebben van het plegen van het misdrijf/de betreffende misdrijven ("knowing participation") én of hij op enige wijze hiaraan persoonlijk heeft deelgenomen ("personal participation"). Indien hiervan sprake is, kan aan betrokkene artikel 1 (F) VLV worden tegengeworpen. De "personal and knowing participation test" is in lijn met het gestelde in het Statuut van Rome (artikelen 25 en 27 tot en met 33), aldus de circulaire. Onder persoonlijke deelname wordt niet slechts verstaan het door betrokkene zelf of in diens opdracht plegen van misdrijven, doch ook het door betrokkene direct faciliteren van de misdrijven, dat wil zeggen dat zijn handelen en/of nalaten in wezenlijke mate daartoe heeft bijgedragen. Van een wezenlijke bijdrage is sprake indien de bijdrage feitelijk effect heeft gehad op het begaan van het misdrijf en het misdrijf hoogstwaarschijnlijk niet op dezelfde wijze zou hebben plaatsgevonden, indien niemand de rol van betrokkene had vervuld, dan wel betrokkene gebruik had gemaakt van mogelijkheden om het misdrijf te voorkomen.

2.5. Eiser is op 20 augustus 1998 Nederland binnengekomen. Bij besluit van 12 november 1998 is aan hem een voorwaardelijke vergunning tot verblijf (vvtv) verleend. Ingaande 1 april 2001 is eisers vvtv geconverteerd in een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd.

2.6. De rechtbank heeft bij de uitspraak van 29 juni 2006 de vraag of eiser onjuiste gegevens in de zin van artikel 35, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000, had verstrekt dan wel gegevens had achtergehouden, die, waren zij bekend geweest bij verweerder, niet tot vergunningverlening of -verlenging zouden hebben geleid, ontkennend beantwoord. Daarbij heeft de rechtbank overwogen dat verweerder aan de conclusie, dat eiser direct bij oorlogsmisdaden betrokken is geweest, geen andere feiten ten grondslag heeft gelegd dan de posities die eiser respectievelijk bij het Afghaanse leger en de Nationale Garde heeft bekleed, uit welke posities volgens verweerder eisers betrokkenheid bij oorlogsmisdrijven rechtstreeks voortvloeit. Naar het oordeel van de rechtbank deed zich derhalve geen situatie voor als bedoeld in artikel 35, eerste lid, onder a Vw 2000, nu eiser vanaf het eerste gehoor steeds openheid had gegeven over de door hem beklede functies en rangen en nimmer had verzwegen dat hij onder het voormalige communistische regime de rang van brigadegeneraal had vervuld. De rechtbank heeft daarom geoordeeld dat van onjuiste en/of achtergehouden informatie geen sprake was.

2.7. In haar uitspraak van 4 oktober 2006 heeft de ABRS overwogen dat verweerder aan zijn standpunt dat artikel 35, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000 van toepassing is, ten grondslag heeft gelegd dat eiser, die heeft verklaard dat hij als opperofficier in het regeringsleger en in de Nationale Garde heeft gediend, zijn betrokkenheid bij misdrijven, als bedoeld in artikel 1 (F) VLV had verzwegen. Onder verwijzing naar de ambtsberichten heeft verweerder gesteld dat een opperofficier van het regeringsleger persoonlijk verantwoordelijkheid draagt voor oorlogsmisdrijven en schendingen van de mensenrechten die door dat leger in de burgeroorlog zijn gepleegd, dat de omstandigheid dat eiser snel promotie heeft gemaakt op een actieve deelname aan de militaire strijd wijst en dat eiser de leiding aan gevechtsdivisies heeft gegeven. Daarbij heeft verweerder in aanmerking genomen dat eiser daarna plaatsvervangend commandant van de Nationale Garde is geweest, uiteindelijk in de rang van generaal, en dat dat legeronderdeel in de militaire strijd regelmatig buitensporig, niet door strategische motieven gerechtvaardigd, geweld heeft toegepast. De ABRS heeft vervolgens overwogen en geoordeeld dat verweerder aldus, anders dan de rechtbank heeft overwogen, met verwijzing naar specifieke informatie in de ambtsberichten, conclusies heeft verbonden aan de door eiser gepresenteerde feiten met betrekking tot de posities die hij onder het voormalige communistische regime in Afghanistan heeft bekleed. Het oordeel van de rechtbank berust daarom (in zoverre) op een onjuiste lezing van het bestreden besluit. Voorts heeft de rechtbank volgens de ABRS de conclusies van verweerder ten onrechte niet op hun rechtmatigheid getoetst.

2.8. Blijkens voormelde uitspraak van de ABRS moet er thans vanuit worden gegaan dat is voldaan aan de voorwaarden van artikel 35, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000, in die zin dat eiser gegevens heeft verzwegen terwijl deze gegevens tot afwijzing van (de verlenging van) de aanvraag zouden kunnen leiden. Beoordeeld dient derhalve te worden of verweerder eiser op goede gronden het bepaalde in artikel 1 (F) VLV heeft tegengeworpen. Daarbij overweegt de rechtbank dat de rechtbank de vaststelling van de feiten door verweerder slechts marginaal kan toetsen. Dit betekent dat onderzocht moet worden of verweerder in redelijkheid heeft mogen uitgaan van de in het bestreden besluit opgenomen vastgestelde feiten. Voorts is het conform het beleid van verweerder in paragraaf

Zaaknummer: Awb 06/49222

blad 4

C1/5.13.3.3 Vc 2000 aan verweerder om aan te tonen dat er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat een vreemdeling onder de criteria van artikel 1 (F) VLV valt. Als er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat de vreemdeling zich aan een in artikel 1 (F) VLV bedoelde handeling heeft schuldig gemaakt dient de betrokkene een en ander gemotiveerd te weerleggen.

2.9. Verweerder heeft het bestreden besluit gebaseerd op het algemene ambtsbericht van 9 mei 2000 en het individuele ambtsbericht van 4 juli 2000.

2.10. Eiser heeft ten aanzien van het individuele ambtsbericht van 4 juli 2004 gesteld dat daaruit blijkt dat de [redacted] waarvan eiser deel uit maakte, bij zijn primaire taak van bescherming van de president geen mensenrechtenschendingen heeft gepleegd. Bij de inzet tegen de Mudjahedin kunnen wel oorlogsmisdrijven zijn gepleegd of mensenrechtenschendingen zijn begaan. Dit is echter onvoldoende om ten aanzien van eiser te mogen concluderen dat zijn handelen valt onder artikel 1 (F) VLV. Erkend wordt dat eiser persoonlijke invulling aan zijn functie kon geven. Steeds heeft eiser gesteld zich niet schuldig te hebben gemaakt aan mensenrechtenschendingen en de manschappen onder zijn leiding evenmin. Verweerder heeft volgens eiser onvoldoende geconcretiseerd dan wel onderbouwd dat de eenheden die onder zijn commando hebben gestaan in de periode dat hij het commando daarover voerde, zich schuldig hebben gemaakt aan mensenrechtenschendingen dan wel oorlogsmisdrijven. Uitsluitend op basis van de hoge maatschappelijke c.q. militaire posities van eiser in Afghanistan concludeert verweerder tot het tegenwerpen van artikel 1 (F) VLV en niet aan de hand van de geïndividualiseerde gedragingen van eiser zelf.

2.11. Ingevolge vaste jurisprudentie van de ABRS (zie onder meer de uitspraak van 12 oktober 2001, LJN AD5964) kan een (individueel) ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken worden aangemerkt als een deskundigenadvies aan verweerder ten behoeve van de uitoefening van diens bevoegdheden. Indien het op een onpartijdige, objectieve en inzichtelijke wijze informatie verschaft onder aanduiding -voor zover mogelijk en verantwoord- van de bronnen, mag verweerder bij de besluitvorming op asielaanvragen van de juistheid van die informatie afgaan, tenzij concrete aanknopingspunten bestaan voor twijfel aan de juistheid of volledigheid ervan.

2.12. In het individuele ambtsbericht van 4 juli 2000 van de Minister van Buitenlandse Zaken staat het volgende vermeld.

Eiser heeft na een aantal zeer snelle promoties de rang van [redacted] bereikt. Het wordt voorts aannemelijk geacht dat eiser concreet leiding heeft gegeven aan enkele gevechtsdivisies, zoals [redacted] en de [redacted]

Gedurende de periode 1988 tot 1992 is eiser

Het wordt onontkoombaar geacht dat een opperofficier (waaronder de functie van generaal valt) van het communistische regeringsleger van Afghanistan persoonlijk verantwoordelijkheid draagt voor de oorlogsmisdaden en schendingen van de mensenrechten die door het Afghaanse regeringsleger in hun strijd tegen de Mudjahedin zijn gepleegd. Het Afghaanse leger heeft zich in een bloedige burgeroorlog met de Mudjahedin (1979 - 1992) op grote schaal schuldig gemaakt aan oorlogsmisdrijven en schendingen van de mensenrechten. Er was dikwijls sprake van excessief geweld. Dorpen werden gebombardeerd, landerijen vernietigd, dorpelingen die verdacht werden banden te onderhouden met de Mudjahedin vermoord, vrouwen verkracht en krijgsgevangenen en

Zaaknummer: Awb 06/49222

blad 5

verzetsleiders gemarteld en gedood. Opperofficieren hadden inspraak in het militaire beleid in Afghanistan en konden onafhankelijk opereren. Zij droegen daarbij verantwoordelijkheid voor de handelwijze van hun manschappen. Tevens beschikten opperofficieren over gedegen kennis over de wijze waarop het regeringsleger en de veiligheidsdiensten in Afghanistan opereerden. Zij waren actief betrokken bij de vervolging van de militaire en politieke tegenstanders van het communistische bewind. Om snel promotie te kunnen maken was een actieve deelname aan de militaire strijd noodzakelijk.

had primair als taak

Bij de uitoefening hiervan hebben voor zover bekend geen mensenrechtenschendingen plaatsgevonden. Voorts werd de buiten Kabul ingezet in de militaire strijd tegen de kreeg dan dikwijls de taak om de net alle beschikbare middelen te bestrijden. Hierbij werd regelmatig buitensporig geweld gebruikt.

Voorts behoorden personen met een leidinggevende functie binnen de tot een exclusieve groep van naaste getrouwen van de president. Zij waren goed ingelicht en droegen verantwoordelijkheid voor het doelbewust repressieve karakter van het communistische bewind in Afghanistan en de oorlogsmisdrijven en mensenrechtenschendingen die dit bewind heeft begaan.

2.13. Naar het oordeel van de rechtbank heeft eiser geen concrete aanknopingspunten aangevoerd voor twijfel aan de juistheid of volledigheid van dit individuele ambtsbericht. Eiser heeft aangevoerd dat niet concreet wordt gemaakt waar, wanneer en waaraan eiser zich schuldig zou hebben gemaakt. Voorts bestrijdt eiser dat hij een zeer snelle promotie zou hebben gemaakt. Hierin, noch in eisers stelling dat hij zich in zijn doen en laten als officier heeft onderscheiden van het algemene beeld zoals geschetst in de ambtsberichten, vindt de rechtbank concrete aanknopingspunten om aan de juistheid of volledigheid van het individuele ambtsbericht te twijfelen.

2.14. Uitgaande van de inhoud van het individuele ambtsbericht van 4 juli 2000, alsook het algemene ambtsbericht van 9 mei 2000 dient te worden beoordeeld of ten aanzien van eiser kan worden aangenomen dat hij weet heeft gehad of had behoren te hebben van het plegen van de betreffende misdrijven ("knowing participation") én of hij op enige wijze hieraan persoonlijk heeft deelgenomen ("personal participation"). Ten aanzien van de "knowing participation" overweegt de rechtbank dat uit het algemene ambtsbericht en uit andere rapportages gebleken is dat in de periode dat eiser zijn militaire werkzaamheden heeft verricht, in de genoemde gebieden ernstige misdrijven zijn gepleegd door de Afghaanse overheid en het regeringsleger. Gelet hierop en op de functies die eiser heeft uitgeoefend, is de rechtbank van oordeel dat eiser geweten moet hebben dat door de Afghaanse overheid en het regeringsleger misdrijven werden begaan. Verweerder heeft zich dan ook op het standpunt mogen stellen dat ten aanzien van de gestelde misdrijven sprake is geweest van "knowing participation" als bedoeld in paragraaf C1/5.13.3. Ten aanzien van de "personal participation" overweegt de rechtbank dat verweerder zich op het standpunt heeft gesteld dat uit verklaringen van eiser en uit ontvangen informatie is gebleken dat er misdrijven als bedoeld in artikel 1 (F) VLV onder verantwoordelijkheid van eiser zijn gepleegd, zoals bedoeld in paragraaf C1/5.13.3, onder "personal participation", onder 2 Vc 2000. Eiser heeft leiding gegeven aan een aantal gevechtsdivisies van het die regelmatig hevige strijd leverden met de Het Afghaanse leger heeft zich daarbij op grote schaal schuldig gemaakt aan oorlogsmisdrijven en schendingen van mensenrechten. Eiser heeft niet aannemelijk gemaakt dat de divisies die

Zaaknummer: Awb 06/49222

blad 7

verband acht de rechtbank de uitspraak van 18 juli 2007 (LJN BB1057) van de ABRS van belang, waarin het volgende is overwogen:

2.2.2. (...) In dit verband moet het besluit er blijk van geven dat door de staatssecretaris is beoordeeld of de vreemdeling aannemelijk heeft gemaakt dat artikel 3 van het EVRM zich duurzaam verzet tegen zijn uitzetting naar het land van herkomst. De term duurzaam dient aldus te worden begrepen dat de vreemdeling zich gedurende een groot aantal jaren in de situatie bevindt dat hij wegens schending van artikel 3 van het EVRM niet kan worden uitgezet en dat er geen vooruitzicht is op verandering in deze situatie binnen niet al te lange termijn. Indien dit het geval is, de vreemdeling voorts aannemelijk heeft gemaakt dat hij nog altijd niet kan worden uitgezet, dat vertrek naar een ander land dan het land van herkomst ondanks voldoende inspanningen om te voldoen aan zijn vertrekplicht niet mogelijk is en de vreemdeling zich daarnaast in Nederland in een uitzonderlijke situatie bevindt, is er voor de staatssecretaris aanleiding om te beoordelen of het blijvend onthouden van een verblijfsvergunning disproportioneel is.

2.2.3. In het besluit van 23 december 2005 heeft de minister zich op het standpunt gesteld dat appelland niet aannemelijk heeft gemaakt dat artikel 3 van het EVRM zich duurzaam tegen zijn uitzetting verzet. In dat verband heeft de minister overwogen dat de omstandigheid dat appelland al bijna vier jaar in Nederland verblijft niet tot een ander oordeel leidt. Gelet op hetgeen hiervoor is overwogen dient appelland zich gedurende een groot aantal jaren in de situatie te hebben bevonden, dat hij niet kan worden uitgezet wegens het risico van schending van artikel 3 van het EVRM. Nu eerst door het afwijzende besluit van 23 december 2005 is vastgesteld dat appelland zich in die situatie bevindt, heeft de rechtbank terecht overwogen dat de minister zich op het standpunt heeft mogen stellen dat appelland niet aannemelijk heeft gemaakt dat artikel 3 van het EVRM zich duurzaam tegen zijn uitzetting verzet. De tweede grief kan niet slagen.

Hoewel de rechtbank met eiser van oordeel is dat de situatie in Afghanistan de afgelopen jaren onveranderlijk slecht is geweest, heeft verweerder eerst bij besluit van 23 juni 2005 vastgesteld dat artikel 3 EVRM zich verzet tegen uitzetting. In dit verband wijst de rechtbank er op dat eiser voorheen niet is toegelaten als vluchteling op grond van het Vluchtelingenverdrag en evenmin in het bezit is gesteld van een verblijfsvergunning op grond van schending van artikel 3 EVRM. Nu na het besluit van 23 juni 2005 tweeënhalf jaar zijn verstreken is de rechtbank van oordeel dat nog geen sprake is van het zich gedurende een groot aantal jaren in de situatie te hebben bevonden, dat niet kan worden uitgezet wegens het risico op schending van artikel 3 EVRM. Verweerder heeft zich dan ook naar het oordeel van de rechtbank op het standpunt mogen stellen dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat artikel 3 EVRM zich duurzaam tegen zijn uitzetting verzet.

2.19. De rechtbank komt aan een toetsing aan artikel 8 EVRM in het kader van deze procedure niet toe.

2.20. Ten aanzien van de stelling van eiser dat verweerder zijn recht om tot intrekking van de verleende verblijfsvergunning over te gaan heeft verwerkt, overweegt de rechtbank het volgende. Reeds bij uitspraak van 29 juni 2006 heeft deze rechtbank, deze nevenzittingsplaats, het beroep op rechtsverwerking verworpen. Eiser heeft tegen deze uitspraak geen hoger beroep ingesteld. Volgens vaste rechtspraak dient de rechtbank van de juistheid van het eerder gegeven oordeel over die beroepsgronden uit te gaan, die door de rechtbank in die eerdere uitspraak uitdrukkelijk en zonder voorbehoud zijn verworpen. De rechtbank verwijst dan ook haar overwegingen onder punt 2.19 van bovenvermelde

Zaaknummer: Awb 06/49222

blad 8

uitspraak.

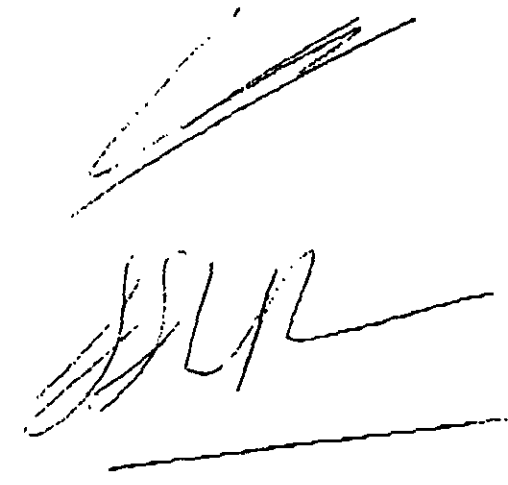
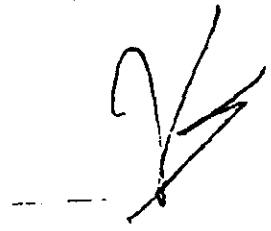
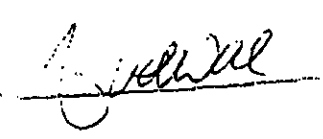
2.21. Gelet op het voorgaande heeft verweerder de aanvraag op goede gronden ingetrokken. Het beroep is dan ook ongegrond.

2.22. Voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken, bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gegeven door mr. R.L. Vucsán, voorzitter, en mrs. S. Stenfort Kroese en D.M. Schuiling en in het openbaar uitgesproken in tegenwoordigheid van mr. A. van der Wal als griffier op 11 maart 2008.

Tegen de uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage. Ingevolge artikel 85 Vw 2000 dient het beroepschrift, in aanvulling op de vereisten gesteld in artikel 6:5 Algemene wet bestuursrecht één of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 Awb is niet van toepassing.

Afschrift verzonden:

13 MRT 2008

VOOR AFSCHRIFT CONFORM DE GRIFFIER
VAN DE RECHTBANK
TE 'S-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE	
08 APR 2008	
VI 2522	
BEHANDELD DOOR:	PAR:

mr. A.H. Odekerken-Holtkamp
 mr. L.J.H. Hoven-Kohl
 mr. S. Selbach

advocaten en procureurs

Inzake:

..... / staat
 AWB 06/49222
 Vnr.

AAN:
 De Raad van State
 Afdeling bestuursrechtspraak
 Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
 Postbus 16113
 2500 BC 's-GRAVENHAGE

FAX: 070 - 3651380

Maastricht, 8 april 2008

Edelgrootachtbaar college,

Namens de heer, hierna te noemen 'appellant', geboren op, van Afghaanse nationaliteit, wonende aan het adres te dezer zake uitdrukkelijk woonplaats kiezende ten kantore van de advocaat en procureur mr. L.J.H. Hoven-Kohl, te 6214 BH Maastricht aan het Tongerseplein 9, wordt hierbij hoger beroep aangetekend tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Groningen, d.d. 11 maart 2008, waarvan een afschrift werd verzonden op 13 maart 2008.

Ondergetekende is door appellant tot het instellen van dit hoger beroep bepaaldelijk gevolmachtigd.

Een toevoeging is aangevraagd bij de Raad voor Rechtsbijstand.

Een afschrift van de uitspraak d.d. 11 maart 2008, verzonden 13 maart 2008, wordt hierbij overgelegd (productie 1*).

Tegen deze uitspraak wenst appellant de navolgende grief naar voren te brengen:

GRIEF 1:

Ten onrechte overweegt de rechtbank in de 3^e alinea op bladzijde 7 van de aangevallen uitspraak het volgende:

"Hoewel de rechtbank met eiser van oordeel is dat de situatie in Afghanistan de afgelopen jaren onveranderlijk slecht is geweest, heeft verweerder eerst bij besluit van 23 juni 2005 vastgesteld dat artikel 3 EVRM zich verzet tegen uitzetting. In dit verband wijst de rechtbank er op dat eiser voorheen niet is toegelaten als vluchteling op grond van het Vluchtelingenverdrag en evenmin in het bezit is gesteld van een verblijfsvergunning op grond van schending van artikel 3 EVRM. Nu na het besluit van 23 juni 2005 tweeënehalf jaar zijn verstreken is de rechtbank van oordeel dat nog geen sprake is van het zich gedurende een groot aantal jaren in de situatie te hebben bevonden, dat niet kan worden uitgezet wegens het risico op schending van artikel 3 EVRM. Verweerder heeft zich dan ook naar het oordeel van de rechtbank op het

"Waldeck Bastion"

Tongerseplein 9
 6214 BH Maastricht

Tel. (043) 321 68 80
 Fax (043) 325 20 99

standpunt mogen stellen dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat artikel 3 EVRM zich duurzaam tegen zijn uitzetting verzet .”

Toelichting:

De rechtbank miskent in de geciteerde overweging dat de beslissing van verweerder, waarbij is vastgesteld dat artikel 3 EVRM zich verzet tegen uitzetting, weliswaar pas is genomen op 23 juni 2005, doch dat artikel 3 EVRM zich van meet af aan, dat wil zeggen, sedert de aanvraag van appellant, en derhalve wel degelijk duurzaam, heeft verzet tegen uitzetting.

Appellant is op 20 augustus 1998 Nederland binnengekomen. Bij besluit van 12 november 1998 is aan hem een voorwaardelijke vergunning tot verblijf (vvtv) verleend, oftewel een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ex artikel 29 lid 1 sub d Vw (categoriale bescherming).

Bij datzelfde besluit heeft verweerder de aanvraag om toelating als vluchteling niet ingewilligd en evenmin geoordeeld dat artikel 3 EVRM tot toelating dwingt.

Appellant kon zich niet verenigen met het afwijzend gedeelte van het besluit van 20 augustus 1998 en heeft hiertegen bezwaar ingediend. In de gronden van bezwaar d.d. 30 december 1998 is uitdrukkelijk betoogd dat appellant toegelaten dient te worden als vluchteling en dat artikel 3 EVRM in het geding is.

Bij besluit van 4 juli 2001 is het bezwaarschrift niet-ontvankelijk verklaard, omdat appellant geen rechtens relevant belang had om door te procederen op dat moment, nu er wat de rechten en voorzieningen betreft geen onderscheid wordt gemaakt tussen de verschillende gronden waarop de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd kan worden verleend.

Met ingang van 1 april 2001 is de verblijfsvergunning van appellant op grond van artikel 115 lid 4 Vw, aangemerkt als een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd.

Het voornemen tot intrekking van de verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd dateert van 28 mei 2004.

In de zienswijze d.d. 6 juli 2004 is aangevoerd, onder meer, dat in het voornemen ontbreekt een beoordeling of appellant in aanmerking had dienen te komen voor een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29 lid 1 sub a en sub b Vw.

In het aanvullend voornemen van 12 mei 2004 gaat verweerder in op artikel 3 EVRM en artikel 3 CAT, mede gelet op jurisprudentie van uw Afdeling d.d. 2 juni 2004 en 9 juli 2004 (200308845/1 respectievelijk 200401881/1) en overweegt als volgt:

“Betrokkene heeft, gelet op de door hem bekleedde functies ten tijden van het communistisch regime in Afghanistan, aannemelijk gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat juist hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst op het moment in Afghanistan een reëel

risico loopt op te worden onderworpen aan een door deze artikelen verboden behandeling" (pagina 1, sub 3. 2^e alinea aanvullend voornemen d.d. 12 mei 2005).

In het besluit van 23 juni 2005 heeft verweerder overwogen dat vastgesteld is dat appelland bij terugkeer een reëel risico loopt bij terugkeer te zullen worden onderworpen aan de door artikel 3 EVRM verboden behandeling.

Appelland meent dat artikel 3 EVRM zich van meet af tegen zijn uitzetting heeft verzet en dat de conclusie van verweerder zoals verwoord in het aanvullend voornemen en ook in het besluit van 23 juni 2005 ook als zodanig dient te worden opgevat.

Verweerder was immers gehouden om, bij intrekking van de verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd, een beoordeling door te voeren naar het moment van binnenkomst zowel als het moment van intrekking (ex tunc en ex nunc). Het moet erop worden gehouden dat verweerder deze beoordeling ook als zodanig heeft verricht en dat de vaststelling dat artikel 3 EVRM zich tegen uitzetting verzet ziet zowel op het moment van binnenkomst als het moment van besluiten (23 juni 2005). Een andere opvatting zou duiden op een onvolledige respectievelijk ondeugdelijke beoordeling door verweerder.

De vrijwel onveranderde situatie in Afghanistan, gedurende de 10 jaar die appelland in Nederland verblijft, strekt eveneens tot de conclusie dat artikel 3 EVRM van meet af aan in het geding was, betreffende mogelijke uitzetting van appelland.

In de gronden van beroep zijn de zienswijzen van appelland ingelast en zijn de standpunten van appelland herhaald en nader toegelicht.

De uitspraak van uw Afdeling van 18 juli 2007 (LJN BB1057), waarnaar de rechtbank verwijst in de bestreden uitspraak, ziet op een andere, niet vergelijkbare situatie, althans volgens appelland. Immers, in die zaak en de procedure die er aan vooraf ging, is geen sprake van een ooit verleende verblijfsvergunning uit hoofde van categoriale bescherming, die bovendien is omgezet in een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd. De aanvraag in de kwestie die tot de uitspraak van uw Afdeling van 18 juli 2007 heeft geleid, dateerde van begin 2002; de beschikking van 23 december 2005 is de eerste beschikking in die procedure. Betrokkenen in die zaak had alle mogelijkheden om onmiddellijk door te procederen betreffende de relevante onderdelen van zijn zaak.

In de zaak van appelland is er, zoals gezegd, een eerdere beslissing genomen, waarbij er toen geen mogelijkheid bestond om door te procedure aangaande mogelijke individuele redenen tot vergunningverlening. Een bijzondere noodzaak daartoe was op dat moment evenmin bekend.

Onder die omstandigheden is het niet juist en ook niet redelijk om er van uit gaan dat artikel 3 EVRM zich eerst vanaf 23 juni 2005 verzet tegen de uitzetting van appelland. Gelet op verweerders conclusie terzake 3 EVRM en de omstandigheden van de zaak stond artikel 3 EVRM al bij aanvraag aan uitzetting van appelland in de weg, althans daar moet van worden

uitgegaan. Gelet op de verstreken tijd, bijna 10 jaar, is er wel sprake van dat artikel 3 EVRM zich duurzaam tegen uitzetting verzet.

Ten onrechte heeft de rechtbank dan ook verweerders oordeel dat dit niet het geval is, geaccepteerd. De motivering die verweerder aan dit oordeel ten grondslag heeft gelegd is immers, zoals hierboven toegelicht, ondeugdelijk althans onredelijk en kan niet in stand blijven.

Appellant meent dat, gezien bovenvermelde grief, de rechtbank ten onrechte tot het oordeel is gekomen dat het beroep ongegrond is en dat verweerders besluit d.d. 23 juni 2005 in stand kon blijven;

Appellant meent dat gelet op hierop de aangevallen uitspraak niet in stand kan blijven, maar door u, edelgrootachtbaar college, dient te worden vernietigd. Het oorspronkelijke beroep tegen de beslissing van 23 juni 2005 dient vervolgens gegrond te worden verklaard.

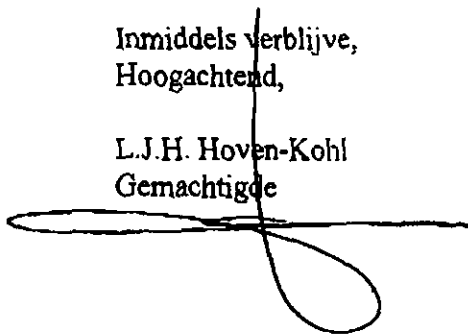
CONCLUSIE:

Op grond van het voorafgaande concludeert appellant:

- tot vernietiging van de aangevallen uitspraak van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Groningen d.d. 11 maart 2008, en
- tot gegrond verklaring van het door appellante ingestelde beroep tegen het besluit van 23 juni 2005, in de zin zoals hiervoor is aangegeven.

Inmiddels verblijve,
Hoogachtend,

L.J.H. Hoven-Kohl
Gemachtigde

P.S. : Dit appelschrift zal per fax en per gewone post aan u worden gezonden